

никой не се е обаждал досега. Тя е бедна. Зестрата ѝ отиде откуп за Добромира. Само тъй се съгласих да отменя смъртната му казън. Всичко все за държавната хазна. Войскарите поглъдат страшно много пари...

РАДУЛ: Но, царю...

БОРИЛ: Какво? Не ти се вярва ли? Не, не те мамя. Давам ти думата си.

РАДУЛ: Никога не съм се осмелявал да мисля за подобно висока чест.

БОРИЛ: Не се бой. Аз ще я наредя тая работа... Ако ми бъдеш верен, ако слушаш всичките ми повели - Мария ще стане твоя жена! Това, което казвам - ще го бъде. Думата ми на две не става! Върви сега! И довечера чакам отговора ти.

/Радул се покланя и излиза. Веднага след него влиза Николица./

НИКОЛИЦА: Все пак не е зле, ако великият войвода не знае истинските ни кроежи. Не му вярвам аз...

БОРИЛ: Нито пък аз. Затова го оставих да сията, че най-големите ми упования са във Венгрия. Докато всеки час трябва да дойде отговор от Рим.

НИКОЛИЦА: От Рим!

БОРИЛ: Да. И никому нито дума. Отговарям с главата си. Тайно от всички прибегнах до последното средство - до всесилния властелин на света папата.

НИКОЛИЦА: Но това беше последното оправдание на нашето православно сродство сред папската вяра на Иваница.

БОРИЛ: Без много глагодествувания. Изпрати незабавно копие-носци да посреднат високия гост кардинал Пелагиус по троянския път!

/Николица излиза. Борил сяда пред свитъците на масата. Бързо влиза Мария./